

CHARLOTTE LEONARD

HEDY LAMARR

BÁTOR FELTALÁLÓ,
HOLLYWOOD RAGYOGÓ CSILLAGA

CHARLOTTE LEONARD

HEDY LAMARR

BÁTOR FELTALÁLÓ,
HOLLYWOOD RAGYOGÓ CSILLAGA

KOSSUTH KIADÓ

A kiadás alapja:
Charlotte Leonard: *Die Verwegene: Sie strahlt im Glanz Hollywoods,
und ihre Erfindung verändert die Welt*
Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2022

FORDÍTOTTA
Csósz Róbert

SZERKESZTETTE
Karakai Eszter

BORÍTÓTERV ÉS GRAFIKA
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-126-6

Minden jog fenntartva

© Aufbau Verlage GmbH & Co. KG, Berlin 2022
(Published with Aufbau Taschenbuch; „Aufbau Taschenbuch”
is a trademark of Aufbau Verlage GmbH & Co. KG)

© Kossuth Kiadó 2024

© Hungarian translation Csósz Róbert 2024

Borítóképek:

© Granger / Bridgeman Images

© Arcangel / Joanna Czogala

PROLÓGUS

Los Angeles, 1997

Miért nem csörren már meg az az átkozott telefon? David R. Hughes úgy bámulja a telefonkészüléket, mintha azzal rá tudná venni, hogy végre megtörje a némaságot.

Semmi.

Ujjaival idegesen dobol az asztalon, feláll, és magához hívja Pixelt. A fekete labrador farkcsóválva rohan oda hozzá – imádja, ha elviszik sétálni.

Épp amikor a kutya és a gazdája az ajtóhoz ér, megszólal a telefon. Pixel nagy, fekete szemével szomorúan les Davidre, majd visszakullog a kosarához. Nagyon jól tudja, hogy az ilyen telefonhívások általában eléggé elhúzódnak, úgyhogy nyugodtan szunyókálhat még egyet.

– Hughes.

– John Barlow vagyok.

– Végre!

A férfi a vonal túlsó végén felnevet.

– Sajnálom, én lettem volna a legboldogabb, ha hamarabb közölhetem önnel a hírt.

– És mi lenne az?

David nem egy szószátyár alkat, a felesége szerint harapófogóval kell kihúzni belőle minden szót.

– Igen. Nem volt más választásunk, kénytelenek voltunk elfogadni a javaslatát. Egyébként lenyűgöző, amit kitalált.

– Óriási. Köszönöm.

– Tájékoztatja Miss Lamarrt a döntésről, vagy inkább mi hívjuk fel?

– Megígértem a fiának, hogy felhívom.

– Rendben. A díjkiosztón találkozunk?

– Má' hogy a pokolba ne! – vágja rá David a vaskos texasi tájszólásában. Majd gyorsan hozzát teszi: – Köszönöm!

Miután David leteszi a kagylót, hangosan felsóhajt. Belegondolni is rossz, mi lett volna, ha nem szavazzák meg a javaslatát. Most rögtön be kell dobnia egy whiskyt, nem baj, hogy még csak most múlt dél. Nagyon is rászolgált erre az italtra.

Első pillantásra beleszeretett Hedy Lamarrba. 1938-ban megbabonázva álldogált a nőt ábrázoló moziplakát előtt, pedig eredetileg esze ágában sem volt megnézni az *Algírt*. De a mozi kirakatában látható kulisszafotók teljesen elvarázsolták. Hedy Lamarr olyan volt, akár egy istennő: éjfekete haj, hófehér bőr, ívelt szája, nagy szem, tökéletes ívű szemöldök. Szépsége, és – ahogy később a filmből kide-

rült – bátorsága egy szempillantás alatt meghódította a szívét.

Alig győzte kivárni, hogy hősnője végre felbukkanjon a filmvásznon. Először csak távolról és oldalról láthatta. Micsoda arcél! Körülötte lövések dörrentek, de Hedy nyugodtan sétált a szűk sikátorban. Egy egzotikus külsejű, furcsa bojtos sapkát viselő férfi megragadta a nő karját és betuszkolta egy helyiségbe.

David alig bírta a székében maradni. Oda akart kiáltani, hogy óvakodjon attól az idegentől, mert biztosan ártani próbál neki. De türtőztetnie kellett magát, és lenyűgözve figyelte Hedy ajkait, amikor a nő végre kimondta az első mondatot. A hangja mély és lágy volt, enyhe akcentussal.

Újabb lövés dörrent, de a nő most is megőrizte a nyugalma és kíváncsian körülnézett. A tekintete megállapodott a főhősön – egy Pepe le Moko nevezetű férfin.

Aztán a nő arca betöltötte a teljes mozivásznat, és Davidnek elakadt a lélegzete, Pepe viszont csak a csuklóján lévő ékköves karkötőt fürkészte. David egyszerűen nem fogta fel, hogy képes valaki erre: hogyan nézheti a csillogó ékköveket, miközben ott ez a hihetetlen szempár, amelyben elmerülhetne?

David ekkor fogadalmat tett magának. Mindegy, mikor, és mindegy, hogyan, de egyszer személyesen is találkozni fog az istennőjével, és valami olyat tesz majd érte, ami miatt Hedy Lamarr örökre megjegyzi a nevét.

Arra azonban csak később, sokkal később jött rá, hogy Hedy Lamarr nem csupán a világ legszebb nője, ahogy

azt ő aznap este a moziban megállapította, hanem annál sokkal több. Bár David az első találkozásukat sem felejtette el, de a második találkozásuk alkalmával Hedy Lamarr örökre a szívébe égette magát.

Amikor ezt a második, meglepő felfedezését tette, már nyugdíjba készült. Ugyanakkor még fiatalnak érezte magát, valami újra vágyott, és akkoriban fedezte fel az internet csodálatos világát. Az elsők között szállt fel a fedélzetre, hogy feltérképezze ezt az új technológiát. Egyre mélyebbre ásta magát a kommunikációs technológia rejtelmeibe, és így találta szemben magát élete legnagyobb meglepetésével. Sok mindenre számított, de arra nem, hogy a technológia és a kommunikáció világában újratalálkozik majd Hedy Lamarr-ral. Elképedve állapította meg, hogy a világ legszebb nője egyben a világ egyik legokosabb nője is, erről pedig igencsak kevesen tudtak.

Talált a neten egy régi, titkosított távközlési rendszerekre vonatkozó szabadalmat a második világháború időszakából. Sok érdekes ötlet született akkoriban, mivel az Országos Feltalálói Tanács (National Inventors Council) elnevezésű állami hivatal összegyűjtötte a laikusok javaslatait, hátha az amerikai polgárok tudására építve gyorsabban véget vethetnek a háborúnak. Hedy Lamarr pedig, akinek David fiatalon hatalmas rajongója volt, feltalált valamit, amibe akkoriban még a legnagyobb elméknek is beletört a bicskája. De

ezt senki sem hitte el, mivel egy hollywoodi sztárból senki sem nézett ki ilyen zsenialitást. Egy dívának az a dolga, hogy gyönyörű legyen és eljátssza a szerepét. A haditechnikai fejlesztések és újítások sehogy sem illettek a képbe.

David minél jobban belemerült a történetbe, annál hihetlenebb, szomorúbb és megrázóbb felfedezéseket tett. Majd egyszer csak eszébe jutott a tizenévesen tett néma fogadalma: ki akarja vívni Hedy Lamarrnak az őt megillető elismerést.

Azt akarja, hogy a világ is ugyanolyannak lássa Hedy Lamarrt, mint ő. Hogy ne csak a szépségéért tiszteljék, hanem azért is, amit feltalált – még akkor is, ha ez a méltatás már nagyon megkésve is érkezik.

David a rá jellemző szívóssággal munkához is látott, és addig harcolt, amíg végül elérte a célját. És ma végre közölheti az örömhírt Hedy Lamarr fiával. Ismét felemeli a kagylót.

– Mr. Loder? David R. Hughes vagyok – szól a telefonba izgatott hangon. – Jó hírem van az ön számára. Nem is, *hibetetlen* hírem van az ön számára.

– Tényleg sikerült elintéznie? – kérdezi Anthony Loder kételkedve. – Ennyi év után?

– Igen, Mr. Loder, ennyi év után az édesanyja végre megkapja a neki járó elismerést. – David egy kicsit nagyobb lelkesedést várt volna a színésznő fiától. – A művésznő vajon... részt vesz majd a díjátadó ünnepségen?

1933 és 1936

„Csak semmi megbánás. Az ember
mindenből tanul. Szakadatlanul.”

- Hedy Lamarr

ELSŐ FEJEZET

Bécs, 1933 nyara

– Kiesler kisasszony! Kiesler kisasszony! – kiáltotta egy bosszús, ugyanakkor fáradt hang. – Hová tűnt már megint?

Hedy tudta, a színpadon lenne a helye, hogy folytathassák a próbát, nem pedig a kulisszák mögött. A kíváncsisága azonban nem hagyta nyugodni. Nem értette, miért nem érdekli a kollégáit a színpadtechnika működése, miért elégednek meg annyival, amit első pillantásra látnak.

A Theater an der Wien csoda szép épület volt, éppen olyan, amilyennek az ember egy igazi színházat elképzel: a földszinten a plüss széksorok vörösben pompáztak, akárcsak az elegáns páholyok jobbról és balról. Ugyanakkor a páholyokban inkább az aranyszín dominált, és a karzatot is aranyozott nőalakok tartották.

A magas beltér csodálatos akusztikát teremtett, a nagy kristálycsillárok lágy fénybe vonták a színpadot és a közönséget.

Öröm volt ilyen elegáns környezetben fellépni. De az ifjú Hedy Kieslernek ez nem volt elég. Ő sohasem elégedett meg a felszínnel. Mindig részletekbe menően tudni akarta, hogyan működnek a dolgok, milyen mechanizmusok hajtják őket. Szerencséjére az apja egészen rendkívüli férfi volt, aki csak fokozta a lánya tudásszomját, és minden kérdését megválaszolta, már ha tudta a választ. Ha nem tudta, együtt próbálták megkeresni. Csakhogy aznap az apja nem volt ott, úgyhogy Hedy csak saját magára számíthatott, egyedül kellett felfedeznie a Theater an der Wien kulisszái mögött megbújó titkokat. Most végre megtalálta azt a helyet, amelyet annyira keresett.

– Mit keres maga itt? – kérdezte a technikus elkerekedett szemmel. – Eltévedt, kisasszony?

– Nem. – Hedy állta a férfi tekintetét. – Tudni szeretném, hogy működik a színpadtechnika.

– Azt meg ugyan minek? – A férfi felvonta a szemöldökét és a munkatársára nézett, de az csak megvonta a vállát.

– Ha már kint állok a függöny előtt, tudni szeretném, mi zajlik mögötte.

Csend. A két férfi hitetlenkedve összenézett.

– Komolyan beszélek. – Hedy nem tartozott azok közé, akik egyhamar feladják. – Megmutatná és elmagyarázná nekem, hogy működik a világítás? Kérem.

Mindenképpen meg akarta tudni, mire szolgál az a rengeteg drót és kábel, amelyek mellett az útja elvezetett.

A két izmos munkásember ismét egymásra pillantott. Végül az, amelyikkel Hedy eddig beszélt, elindult hátrafelé a sötétbe. Odaintette magához a lányt.

– Na, akkor jöjjön velem! Megmutatom magának, miféle kis játékszereink vannak itt hátul.

Hedy szívesen maradt volna még, hogy többet megtudhasson, de vissza kellett mennie.

– Nagyon köszönöm. – Hedy rámosolygott a kérdéseit olyan készségesen megválaszoló férfira. – Később visszajöhetek még?

– Amikor csak kedve tartja. – A férfi búcsúzásként kezét nyújtott, Hedy pedig megrázta.

Holnap és holnapután még jól kifaggatom – gondolta magában a lány. Teljesen lenyűgözték a különféle csodálatos szerkezetek, amelyek őt és az egész társulatot oly tökéletesen megvilágították, úgyhogy eldöntötte, még aznap este emlékezetből lerajzolja a berendezést.

– Merre járt, Kiesler kisasszony? – A segédrendező öszszevont szemöldökkel nézte. – Már negyedórája keresem.

Mivel a segédrendező alig volt magasabb százhatvan centinél, fel kellett néznie Hedyre, ami szemlátomást nagyon bosszantotta.

Hedy boldogan rámosolygott.

– Csak néhány pillanatra tűntem el. Női dolgok, tudja.

A férfi megvetően csücsörített, és közben az arca halvány zöldes árnyalatot kapott, de nem faggatózott tovább. Hedy pontosan erre számított.

– Na, akkor jöjjön gyorsan. – A segédrendező intett a kezével. – Végül is maga lesz ma este Sisi.

Hedy szíve hatalmasat dobbant. Még mindig meseszerű volt számára, hogy ő kapta meg a híres Paula Wessely szerepét. De most már csak rajta múlik, hogy meggyőzze a tehetségéről a bécsi operett elkényeztetett közönségét.

Két héttel később Hedy még mindig alig hitte el, hogy Sisi szerepében ekkora sikert aratott. Imádta a darabot, imádta a dalokat, és imádta a gyönyörű ruhát, amelyet viselt. A legjobban azonban azt szerette, hogy a szülei az első filmes szerepe, a botrányos *Eksztázis* után végre ismét szóba álltak vele, és nem büntették tovább szomorú, néma pillantásaikkal.

Az édesanyja büszkén összegyűjtötte az újságcikkeket, amelyek Hedy játékát dicsérték. Az apja újból az ő kis hercegnőjének szólította. Most már minden rendben lesz. Ő színésznőnek született, és ez a siker csak az első lépés. Mert sikeres akart lenni, és nem félt kockáztatni.

Kimerülten, ugyanakkor boldogan nyitotta ki az öltöző ajtaját. Szédítő virágillat csapta meg az orrát. A titokzatos hódolója már megint kifosztotta Bécs összes virágüzletét, hogy ezt a színpompás virágkölteményt az öltözőjébe varázsolja.

Hedy biztosra vette, hogy ugyanaz a férfi. Mert a csokrok mindig ugyanolyan virágokból álltak: finom halvány-

piros rózsákból, illatos narancssárga liliomokból és fehér tubarózsákból; a kedvenc virágaiból. Utat kellett törnie a hatalmas csokrok között. Bosszúsan félrelökött egy liliomot, amelynek virágporos szirmai kis híján foltot ejtettek hófehér ruháján. Kíváncsian körbenézett, hátha észrevesz egy üdvözlőlapot, esetleg egy ékszert a virágok között.

A titokzatos hódolója azonban jobbnak látta, ha nem fedí fel a kilétét. Hedy levette krinolin ruháját, és belebújt a puha köntösébe. A gondolataiba merülve félretolt egy csokrot, és leült a tükör elé. Gyakorlott mozdulatokkal bekrémezte az arcát, és a fiatal Erzsébet császárnéból hamarosan vissza is változott Hedy Kieslerré, a tizennyolc éves bécsi színésznővé.

– Szabad – mondta Hedy, amikor kopogtattak, feltételezve, hogy valamelyik kollégája szeretne gratulálni az aznap esti dörgő vastapshoz. De a nyitott ajtóban egy idegen férfi állt, és úgy mosolygott rá, mintha teljesen magától értetődő lenne, hogy felkeresi az öltözőjében. Hedy rezzenéstelen arccal szemügyre vette a látogatóját.

A férfi füle kissé elállt, a szeme mélyen ült, széles bokszoló orrát mintha egy verekedésnél betörték volna. A szögletes állhoz keskeny száj és mélyen barázdált, felkopaszodott homlok tartozott, de mindez lényegtelennek tűnt, mert a férfi kisugárzása azonnal megbabonázta Hedyt.

– Jól sejtem, hogy önnek köszönhetem ezt a pompás ajándékot? – kérdezte Hedy, elegáns mozdulattal a virágokra mutatva.

A férfi bólintott, fekete szemét továbbra is Hedyre szegezte.

– Tudja, hogy ki vagyok?

– Tudnom kellene? – kérdezett vissza Hedy, habár azonnal felismerte a férfit. Végül is elég gyakran felbukkant a képe a *Wiener Zeitung* társasági rovataiban. Többnyire gyönyörű nőekkel az oldalán, és némi botránnyal övezve.

– Fritz Mandl vagyok. Hallott már rólam?

– De még mennyire, bár semmi jót. – Hedy felkapta a fésűjét és lendületesen végighúzta barna fürtjein. Jól tudta, a férfi szinte felfalja a szemével. Nem számított rá, hogy Friedrich Alexander Maria Mandl a titokzatos hódolója, akit mindenki csak Fritzként emlegetett. A férfi néhány éve vette át a Hirtenberger Lőszergyár vezetését az apjától, és nem csak a csódtól mentette meg, de az egyik legnagyobb fegyvergyárrá is tette.

A harminchárom éves férfiről úgy hírllett, akaratos, becsvágyó, gátlástalan és hihetetlenül gazdag. Bécs legfelsőbb köreihez tartozott, és azt mondták róla, hogy mindig megkapja, amit akar. Nos, majd Hedy Kiesler megmutatja, hogy nem így van. Őt ugyanis nem olyan könnyű meghódítani – még akkor sem, ha Fritz Mandl Ausztria összes vágott virágát felvásárolja.

– Mit kíván tőlem? – kérdezte végül Hedy. Bosszankodva szorosabbra húzta magán a köntösét, mert a férfi továbbra sem vette le róla a szemét. – El szeretne hívni vacsorázni?

– Nem.

– Nem? – Hedy meglepetten nézett a férfitra, aki elmosolyodott, mintha pontosan erre a reakcióra számított volna. – Akkor mégis mit kíván tőlem?

– Engedélyt szeretnék kérni, hogy a szüleitől megkérjem a kezét.

Hedy visszatette a fésűt az asztalra, megköszöri a torkát, majd felállt. Most, hogy nem kellett tovább felnéznie a férfitra, sokkal jobban érezte magát.

– Nem gondolja, hogy ehhez nekem is lesz majd egy-két szavam?

– Ez csak természetes. – Mandl száján finom mosoly játszott. – Szóval, akkor engedélyezi a lánykérést?

– Beszélni fogok a szüleimmel. Jöjjön vissza holnap – felelte Hedy kiélvezve kis diadalát. – Most pedig hagyjon magamra, fel kell öltöznöm.

– Viszontlátásra holnap, Kiesler kisasszony!

– Viszontlátásra holnap, Mandl úr!

Útban a döblingi lakása felé Hedy azon gondolkodott, vajon meséljen-e a szüleinek új lovagjáról. Bizonyára egyikük sem örülne annak, hogy egy ilyen rossz hírű férfi

legyeskedik a lányuk körül, mint Fritz Mandl. Hedy attól félt, hogy egy botrányhős hódoló miatt a szülei ismét megorrolnak rá. Éppen most, amikor nagy nehezen sikerült kibékülni velük. Még ha a békülésnek meg is volt az ára.

Elfintorodott, amikor az apjával folytatott végtelen sakkjátszmákra és az anyjával kénytelen-kelletlen játszott zongoraduettekre gondolt – valahogy muszáj volt megbékítenie az *Eksztázis* miatt feldühödött szüleit. Ahelyett, hogy a színésztársaival a sikereit ünnepelte volna, Hedy jó kislányként otthon ült a gyerekszobájában és keresztretjvényt fejtett, vagy a régi, Märklin-féle sorhajómakettjét bütykölgette. Előző nap majdnem sikerült megjavítania a hajót mozgó óraművet. A hajócsavar azonban sehogy sem akart megmozdulni, úgyhogy egész nap azon törte a fejét, hogyan oldhatná meg a problémát.

Egyszóval az elmúlt hónapokban olyan példásan viselkedett, hogy azt bármelyik előkelő bécsi család megirigyelhette volna. Hát nem érdemli meg, hogy ismét társasági életet éljen? De miért éppen Fritz Mandl mellett? Bár el kellett ismernie, hogy sokkal érdekesebbnek találta Fritz Mandlt, mint a lába előtt heverő fiatalembereket. Nagyon izgalmasnak tűnt, hogy összemérhetik egymással az akaratukat.

Hát jó, elmeséli a szüleinek, ki volt az aznapi látogatója, és megkérdezi tőlük, hogy Mandl udvarolhat-e neki. Nem kell mindjárt hozzámennie, viszont végre újból visz-

szatérhetne a bécsi társasági életbe: vacsorázhatna, táncolhatna, operába és színházba járhatna.

– Teljesen biztos vagy a dolgokban, Hédikém? – kérdezte az apja aggodalmasan ráncolva a homlokát. – Nem gondolod, hogy túl gyors ez az egész?

Hedy egy pillanatra megállt, és elgondolkodott. Persze, még csak néhány hónap telt el azóta, hogy Fritz betoppant az öltözőjébe, de az együtt töltött időt annyira intenzívnek érezte, és olyan biztos volt a dolgában, hogy az esküvő halogatása pusztán időpocsékolásnak tűnt.

Fritz az igazi férfi, ebben teljesen biztos volt. Előtte még sohasem találkozott férfival, aki ilyen sokat tudott és ennyi mindent látott. Még az imádott édesapja sem érhetett a nyomába. Hedy bármit megkérdezhetett tőle, Fritznek mindig mindenre volt válasza.

De ez még nem minden – Fritz a tenyerén hordozta és leste minden kívánságát. Sőt, már azelőtt teljesítette azokat, hogy Hedyben tudatosult volna, mit is szeretne. Ugyanakkor – és Hedyt ez bizonytalanította el, amikor Fritz megkérte a kezét – a férfi nem tűrt semmiféle ellenvetést, és Hedy megkérdezése nélkül tervezgette közös életüket.

De ezen majd változtatok, ha a felesége leszek.

– Meddig kellett volna várnom? – kérdezett vissza Hedy duzzogva, és tovább figyelte magát a tükörben.

Igen, ez a ruha egyszerűen tökéletes. Nem akart fehér szaténruhát felvenni, mivel az túlságosan emlékeztette volna az *Eksztázisra*. És annak a szülei mellett Fritz sem örült volna. Ez a fekete-fehér ruha sokkal jobban illett hozzá és ehhez a naphoz.

– Hercegnő. – Ha az apja a becenevén szólította, akkor bizonyára fontos volt neki. – Én csak úgy mondom. Még alig ismeritek egymást. És máris azt követeli tőled, hogy térj át a katolikus hitre.

– Apuci, anyucival ti sem sokat vártatok, hogy igent mondjatok egymásnak – válaszolta Hedy, és megvonta a vállát. – Csak azért kell áttérnem, hogy itt házasodhasunk össze.

Itt, a Szent Károly-templomban. Hedy alig hitte el, milyen csodás környezetben kötik majd össze az életüket. Olyan volt ez, akár egy tündérmese. Miért nem akarja ezt az apja is belátni?

– Jaj, gyerekem, ha ez téged boldoggá tesz!

– Igen, boldoggá tesz. Biztos vagyok benne. Fritz a tökéletes férj számomra, és boldogan élünk majd, amíg meg nem halunk.

MÁSODIK FEJEZET

Fegenberg vadászkastély, 1936 karácsonya

– Ez nagyon bugyután néz ki – mondta Hedy Kiesler Mandl a tükörbe nézve. A mögötte álló férjével összehalálkozott a tekintetük. Fritz olyan fenyegetően és hidegen nézte őt, mint a vadászkastély ablakából látható hófödte hegy.

– Azt akarom, hogy az összes ékszeredet vedd fel! – Fritz a vállára tette a kezét. Hedy testét enyhe borzongás járta át. Miért kell mindig ilyen birtoklónak lennie? – Hadd lássák csak a vendégeink, mi mindent ajándékoztam a feleségemnek a házasságunk éveit alatt.

– Úgy csillogok majd, mint egy karácsonyfa. – Hedy megpróbálta lerázni a válláról férje kezét, de tudta, nem sok esélye van rá. Ezért inkább visszafordult a tükör felé. A nyakláncok, karkötők és gyűrűk zafírkéken, smaragd-zölden és rubinvörösén ragyogtak. A gyémántok és a gyöngyök hidegen és fehéren csillogtak közöttük.

– Jól nézel ki. – Fritz egyszerűen nem értette meg, hogy az ékszerei rendkívüli, egyedi darabok. Ha ezekből

egyszerre többet aggat magára, elveszítik a ragyogásukat, és a hatásukat is. A férjének nem a valódi szépség számított, hanem csak a drágakövek mennyisége, és a pénz, amit rájuk költött. Hedy emlékezetében még elevenen élt a párizsi nászútjuk. Amikor a Place Vendôme-on, Cartier üzletébe sétáltak, lenyűgözve bámulta a kiállított ékszereket.

– Melyiket szeretnéd? – kérdezte Fritz, és rámosolygott.

– Nem tudom – hangzott a lány válasza. Nem mintha nem tudott volna választani, csupán a csodálatos látványval is beérte volna. Nem kell mindent birtokolnunk, ami tetszik.

– Jól van, akkor mindet megkapod. – Fritz habozás nélkül megvásárolta az összes ékszert, és nem értette, Hedy miért nem tud önfeledten örülni neki.

A házasságuk is pont ugyanilyen volt: Fritz nem igazán tudta, Hedy mire vágyik valójában. Több akart lenni számára egy csinos pofikánál. Fritz nemigen beszélt vele a bécsi társasági pletykákon, a sikerein, az ötletein és a vadászatain kívül semmi másról. Amikor a lány megkérdezte, hogy megy az üzlet, kitért a válasz elől.

Aznap Hedy mégis tett egy újabb próbát.

– Ki jön hozzánk szentestére? Miféle üzletre készülsz éppen?

– Erről egy feleségnek nem kell tudnia. Gyönyörű vagy, Hedy. El akarlak halmozni ékszerekkel, és boldoggá tenni.

– Boldogabb lennék, ha jobban részt vehetnék az életben.

– Anyám megelégedett annyival, hogy feleség és anya legyen. – Fritz megsimogatta a felesége arcát, de a lány elhúzódott tőle. – Ha majd lesz gyerekünk, akkor te is megtalálod az életcélodat.

Én majd gondoskodom róla, hogy ne legyen – gondolta magában Hedy. Ha egyszer teherbe esne, örök életére ebben a kalitkában ragadna. Miféle élet jutna neki akkor? Egy trófea élete, amíg Fritz nem talál helyette valaki mást, ha ő már nem lesz elég fiatal és szép ahhoz, hogy megfeleljen az elvárásainak.

– Nem, így mégsem tetszel nekem. – Fritz a homlokát ráncolta, miközben körbejárta a feleségét. – Beküldöm az egyik szobalányt, hogy segítsen.

Miután Fritz becsukta maga mögött az ajtót, Hedy a tükörképére meredt. Nem, ez tényleg nem mehetett így tovább. Egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy lázadásból leveszi az összes ékszerét. De azzal sem érne el semmit, csak felbőszítené Fritzet, aki később biztosan bosszút állna rajta.

El fogom hagyni. Nem érdekel, hogy megfigyeltet, nem érdekel, milyen akadályokat gördít az utamba.

Az ablakhoz lépett, félrehúzta a fehér chintz függönyt, és kinézett. A Fegenberg-hegyet és a kis falut, Schwarzaut csillogó hótakaró borította. Csak a vendégeket szállító gépkocsik hagytak maguk után keréknyomokat a hóban, tönkretéve az érintetlen természeti szépséget.

Amikor Fritz először elhozta ide, Hedyt teljesen lenyűgözte a hatalmas épület, a tizenhét kutya, és a szakácsok, kertészek, komornyikok és szobalányok hada. Akkor még nem sejtette, amit most már tudott: a személyzet minden tagja őt figyeli, minden mozdulatáról és minden telefonhívásáról beszámolnak Fritznek.

Csak a kutyák rajongtak őszintén érte – és ez az érzés kölcsönös volt. A szüleinek egykor volt egy lusta és falánk tascsója, amely Hedy kedvenc gyerekkori társává vált. Imádott babája, Bécassine mellett, persze.

De nincs értelme a szép időkön merengeni. Valahogy szabadulnia kell ebből a házasságból.

Hol marad már a szobalány? Hedy elfordult az ablaktól, és körülnézett a szobájában. A menedékhelyén. Ez volt az egyetlen helyiség, amelyet a saját ízlése szerint rendezhetett be, de még ezért is könnyörögnie kellett. Itt minden világos és barátságos volt, lágy színekkel, világoskék és lágy zöld árnyalatokban játszó virágos tapétával. A fali képek is az ő ízlését tükrözték: barátságos kék, lágy narancs-sárga és napsárga impresszionista tájképek. A szobát a döblingi lakásuk mintájára rendezte be.

Az ajtón túl kezdődött a férje birodalma, amely teljesen visszatükrözte Fritz jellemét: sötét faberakások, sötét falak, harcias vadászjeleneteket ábrázoló festmények és egykori tiszteletre méltó urak és hölgyek arcképei, melyek Fritz szerint az őseit ábrázolták. Vajon elhitte ezt neki bárki is?

– Gyere be! – kiáltotta Hedy, amikor meghallotta a tétova kopogást.

– Nem túlzás egy kicsit ennyi ékszer? – kérdezte a szobalány elkerekedett szemmel.

– A férjemnek az a kívánsága, hogy ma este az összes ékszeremet felvegyem – válaszolta Hedy mosolyogva. – És a kívánsága számomra parancs.

Hedy már többször próbára tette a személyzet tagjait, hogy lássa, kinek az oldalán állnak. Sajnos Fritz sokat fizetett nekik, hogy biztosítsa a hűségüket. Hedy tudta, nem számíthatna rájuk, ha egyszer megpróbálna elszökni a férjétől.

Dacból még tíz percet várt, mielőtt elindult az ebédlőterembe. Biztos volt benne, hogy a vendégek már az első fogásnál, a homárlevesnél járnak. És abban is, hogy a csillogó ékszereivel mindenkit lenyűgöz majd a vacsoránál.

Lassan kinyitotta az ajtót, és belépett. Egy gyors pillanattal felmérte, hogy aznap – elég szokatlan módon – csak hat férfiből és egy nőből állt a vendégsereg. Az ilyen esti partikra többnyire férfiakat hívtak meg, akikkel a férje különféle üzleti ügyekről tárgyalt, ilyenkor Hedynek csak dekorációs szerep jutott. Az aznapi vendégek előbb ellátogattak a Hirtenberger Lőszergyárba, utána megvendégték őket egy libasültes karácsonyi vacsorára.

Hedy tisztában volt vele, hogy mindenki őt bámulja, miközben lassan az egyetlen üres székhez vonul. Máskor a szépségével vontta magára az emberek tekintetét, most viszont nem tudta eldönteni, hogy a csodálat neki vagy

a rengeteg ráaggatott ékszernek szól-e. Hedy ragyogása még az aranyozott tányérok csillogását is elhalványította.

– Jó estét, bocsássák meg nekem ezt a kis késést.

– Egy szép nőre mindig szívesen várunk – mondta Fritz, de a tekintetéből valami egészen mást lehetett kiolvasni.

Hedy helyet foglalt a férje balján és odabiccentett a mellette ülő másik vendégnek.

– Hellmuth Walter – mutatkozott be az idegen férfi. – Örülök, hogy megismerhetem, Mandl asszony. Az önnel szemben ülő hölgy Ingeborg, a nejem.

Walter úr egy teljesen átlagos külsejű, kissé zömök férfi volt, egészen keskeny, hegyes orral, alig észrevehető felső ajakkal és aggodalmasan felvont szemöldökkel.

– Isten hozta nálunk, Walter úr. Örvendek, Walter asszony – válaszolta Hedy, de mielőtt a tényleges társalgás elkezdődhetett volna, Walter úr már vissza is fordult a másik szomszédjához. A beszélgetés tengeralattjárók, gázüzemű turbinák és torpedók körül forgott.

Hogyan képes Fritz lepaktálni a németekkel? Elég csak kinyitni egy újságot, és ott állt feketén-fehéren, miféle rémuralmat alakítottak ki a nácik Németországban.

– Nem félsz üzletelni velük? – hozta fel a témát Hedy a legutóbbi kettesben töltött ebéd közben. – Azt olvastam, hogy a nemzetiszocialisták megfosztják a hitsorsosainkat vallásuktól, és munkatáborokba viszik őket.

– De mi katolikusok vagyunk.

– Én csak akkor tértem át, amikor összeházasodtunk, és apád is sokáig élt zsidóként, mielőtt katolikussá lett volna. – Bár Hedy nem szívesen vitatkozott a férjével, ez esetben nem hagyhatta annyiban a dolgot. – Ha jól értelmezem a nürnbergi faji törvényeket, akkor te is zsidónak számítasz.

– Elég legyen ebből! – Fritz az asztalra csapott. – Nem akarok erről beszélni.

Így aztán Hedy hallgatott, mint aznap este és oly sok más vacsorán is. És mint mindig, a férfiak most sem igen várták el tőle, hogy bekapcsolódjon a társalgásba. Szemlátomást ezek az urak is úgy képzeltek, hogy egy szép nőt az ékszereken és az elegáns ruhákon kívül semmi más nem érdekelhet. Miközben Hedy számára nem igazán létezett izgalmasabb téma a lenyűgöző technológiai fejlődésnél. Bár a haditechnika eléggé idegen volt a számára, mégis élénken érdeklődött a különféle technikai megoldások iránt, amelyeket végül talán más találmányoknál is alkalmazhatni lehetne. Különösképpen, mivel a házasság aranykalitkájába zárva nem igazán nyílt más lehetősége, hogy csillapíthassa a tudásszomját.

Majdnem lebukott, amikor meghallott egy nevet, amely sokat jelentett számára: Marga von Etsdorf. Hedy 1931-ben találkozott a pilótanővel, amikor berlini színházakban és filmekben osztatlan sikereket aratott. Hedyhez hasonlóan Margát is nagyon érdekelte a technika – és Hedyhez hasonlóan ő sem volt hajlandó feladni az álmait.

Végül mindketten pórul jártak. Marga 1933-ban öngyilkos lett, Hedy pedig feláldozta a jövőjét Fritz Mandlnek.

– Remélem, nem untatjuk túlságosan? – jegyezte meg Hellmuth Walter. – Mit gondolhat most rólunk? Egész este csak tengeralattjárókról, torpedókról meg fegyverekről beszélgettünk.

– Már hozzászóktam – felelte Hedy, és a szalvétájával megtörölgette a száját. – Fritz nagyra értékeli a társaságot.

– Én mégis komoly udvariatlanságnak tartom, hogy még alig váltottam szót az est legszebb hölgyével – mondta Walter és elmosolyodott, mire a szemközt helyet foglaló felesége dühös pillantást vetett Hedyre.

– Ó, én szépen kivárom, amíg mindent megbeszélnek a fegyverekről, és áttérnek valami olyan témára, ami jobban érdekel – válaszolta Hedy, tovább játszva a szép és korlátolt intellektusú háziasszony szerepét.

– És mik lennének azok a témák? – Walter kérdése teljesen őszintének tűnt, úgyhogy Hedy viszonzta a mosolyát.

– Opera, színház, művészet. – Hedy az ölében összefon-ta a kezét, amikor megérezte a férje rászégeződő tekintetét. – Sajnos Fritz mindig csak az üzlettel foglalkozik. Ha nagy ritkán sikerül elcsábítanom az operába, akkor az arcáról könnyedén leolvashatom, hogy mit gondol róla.

– Azt mesélték, hogy ön színésznő volt.

Hedy észrevette, hogy most már a többi vendég is a ket-tejük beszélgetésére figyel. Eleget beszéltek az üzletről.

– Igen, Sisi szerepét játszottam a Theater an der Wienben. – Hedy rámosolygott a beszélgetőpartnerére, remélve, hogy Walter beéri a válaszával. – Bizonyára azért emlékszik rá, mert a darab egyik jelenetében belovagoltam a színpadra.

– Nem, megesküdnék rá, hogy egy mozifilmben láttam magácskát – szólt közbe Walter asztalszomszédja, miközben tetőtől talpig végigmérte a lányt. Hedynek erre elakadt a szava. Idegesen Fritzre nézett, akinek már izzadságcseppek gyöngyöztek a homlokán. Fritz dühös volt rá. Miért üldözi az *Eksztázis* egész életében?

– Meglehet. Mielőtt összeházasodtunk, eljátszottam néhány kisebb szerepet pár német és osztrák filmben.

Hedy hangja remegett, és közben magában azért imádkozott, nehogy az ismeretlen német férfi valamelyik filmjéből ismerje.

A férfi elgondolkodott, Hedy pedig lélegzet-visszafojtva várta a folytatást. A német végül mosolyogva bólintott.

– Igen, igen, már emlékszem. Valami vicces film volt, Heinz Rühmann-nal. Imádom Rühmannt. Amúgy milyen Rühmann emberként és kollégaként?

– Igazán nagyszerű fickó – válaszolta Hedy. – A filmnek pedig azt a gyönyörű címet adták, hogy *A kisasszony valutája*.

Hatalmas kő esett le Hedy szívéből, hogy sikerült megúsznia ezt a kellemetlen helyzetet. De azt azért sejtette, hogy ez a kis csevej nem marad következmények nélkül.

Miután a vendégek elbúcsúztak, Hedy jó éjszakát kívánt a férjének, majd felsietett a szobájába. Hátha Fritz túl fáradt, és aznap este már nem fogja zaklatni.

De nem sokkal később kinyílt a hálószoba ajtaja.

– Zavarok? – Fritz mosolygott ugyan, de Hedy látta rajta, hogy nagyon dühös.

– Dehogyan zavarok, kedvesem. – Hedy felnézett a könyvből, Paul Dirac brit fizikus egyik kvantummechanikai témájú tanulmányából. Még az első néhány oldalon sem jutott túl. – Jól sikerült az este, nem igaz?

– Azt hiszem, meg kell néznem azt az *Eksztázist* – mondta a férfi, és az arcáról eltűnt a mosoly.

Hedy az éjjeliszekrényre tette a nehéz könyvet. Valószínűleg aznap este sem merülhet mélyebbre a fizika világában.

– Fritz, kedvesem, hányszor mondtam már neked, hogy az egy ifjúkori ballépés volt? Egy ostobaság.

– Az ifjúkori ballépésekkel nagyon is érdemes foglalkozni. – Fritz homlokon csókolta, majd elmosolyodott. – Jó éjt, aludj jól.

Volt valami a hangjában, amitől Hedy aznap éjjel képtelen volt elaludni. Eléggé jól ismerte a férjét ahhoz, hogy tudja, még nem zárták le a témát.